

Hustruen ved en Separation ser de Forhold opløste, som hun har maattet anse som Familiens Grundvold, og hun derfor maa begynde selvstændig at arbejde for at erhverve Brødet til sig og Sine, da finder jeg, at det ingenlunde kan siges at samstemme med Forholdets Natur, at hun af de Midler, som hun paa den Maade erhverver, skulde hjælpe den Mand, som ved en Dyrighedsakt er bleven skilt fra hende. Naar man vil give en Lov, saa skal man give en, som passer paa alle Tilfælde, og navnlig paa de mest sædvanlige Tilfælde, og man kan jo være fuldkommen beroliget, naar man, saaledes som der her er foreslaet, har Regler, som kunne anvendes i særegne Undtagelsestilfælde. Medens jeg saaledes er enig med den ærede Justitsminister deri, at det ikke er noget rigtigt Princip, Udvalget har villet gennemføre, saa har jeg dog paa den anden Side maattet give Udvalget Ret deri, at, naar der var forelagt et Lovudkast, som berørte de almindelige Regler angaaende Forfølgelsesforholdet imellem Slægtninge, da var det i sin Orden, at man for fra tog denne Sag under Overvejelse, og ikke lod sig nøie med blot at bekræfte den bestaaende Lovgivning. Jeg har derfor fundet det ganske naturligt, naar Udvalget har søgt at fjerne de Anomalier, som efter dets, og ogsaa efter min Mening, ere tilstede i den nu bestaaende Lovgivning. Derfor har jeg stillet mine Forslag som Ændringsforslag til de af Udvalget stillede Forslag, og har ikke foreslaet, at man skulde vende tilbage til Lovudkastet. Naar er der een Ting, som der efter min Mening maatte lægges Vægt paa, og det er, at de samme Regler, som gjælde for Hustruens Forpligtelse lige over for Manden, maa ogsaa gjælde for hendes Forpligtelse lige over for de Børn, som ere tilbragte hende ved Manden, og som hun ikke staar i anden Forbindelse med end gennem ham. Det forekommer mig naturligt, at, naar hun ikke skal understøtte den fra hende separerede Mand, saa har hun heller Intet at gjøre med de Børn, som kun gennem ham ere blevene hende vedkommende. Jeg har ment, at man ikke skulde ophæve Hustruens Forpligtelse til at bidrage til Mandens Underhold, undtagen for det Tilfælde, at der har fundet en formelig Separation Sted. Det kan vel være, at der kan være andre Tilfælde, hvor en formelig Separation ikke har fundet Sted, og hvor man dog maa sige, at det ogsaa vil være ubilligt at henvende sig til Konen om Hjælp til Manden; men det forekommer mig, at det vil være overmaade vanstelig ved en Lov at afgrænse de Tilfælde, i hvilke en saadan Forpligtelse ikke skulde paahvile hende, fra de Tilfælde, hvor den skulde paahvile hende, naar man ikke holder sig til den Grænse, som ligger deri, at der har fundet en formelig Separation Sted. — Jeg skal endnu kun med Hensyn til de af mig stillede

Ændringsforslag under Nr. 10 og 11 bemærke, at disse Forslag, saa vidt jeg kan se, falde sammen med det af den høitærede Justitsminister under Nr. 2 b. stillede Forslag. Som Følge deraf finder jeg, at der for mig er Anledning til at tage mine Forslag under Nr. 10 og 11 tilbage, idet jeg gjentagende anbefaler det høie Thing at stemme for mine Forslag under Nr. 1—6 og tillige at stemme for det af den høitærede Justitsminister stillede Forslag under Nr. 2. b. — Jeg skal endnu gjøre en Bemærkning med Hensyn til de Afsoningsbestemmelser, til hvilke mit Ændringsforslag under Nr. 9 sigter. Det er jo ganske vist, at den Gjældsforpligtelse, hvorom der her er Tale, ikke er nogen kontraktmæssig Gjæld; men det forekommer mig dog ikke, at denne Omstændighed kan give disse Forpligtelser en saadan Hellighed som den, det synes, man har her villet tillægge dem. Jeg for mit Vedkommende har ikke kunnet overbevise mig om, at Fattigvæsenets Erstatningskrav hos den paagjældende Person skulde være Gjældsfordringer, som man kunde tillægge en saadan ganske særdeles Hellighed, at disse Fordringer af den Grund skulde behandles anderledes end andre Fordringer. Nu har man vel sagt, at lignende Under som de, der i Kraft af dette Forslag ville kunne tilføies Børnenes Fader, ogsaa ville kunne tilføies Børnenes Moder blot ved Anvendelse af den almindelige Fattiglovgivning; men jeg tilstaar, at saaledes opfatter jeg ikke Fattiglovgivningen. Naar Moderen trænger til Fattigunderstøttelse, kan man ikke derfor uden videre sætte hende til Tvangsarbejde i en Tvangsarbejdsanstalt; skal dette ske, maa der være særegne Grunde tilstede, saa maa hun have gjort sig skyldig i et eller andet særligt Forhold. Jeg har opfattet Bestemmelserne i Lovudkastets § 42 saaledes, at dette ingenlunde kan siges at være den normale Maade, hvorpaa man kan nyde Fattigunderstøttelse til Børnene. Jeg skal i Øvrigt ikke indlade mig videre paa den Materie; det er i mine Øine et anomalt Forhold. Jeg vil blot bede dem, som maatte mene, at der skal gjøres Alt for at befrygte Fattigvæsenets Krav, og at man ikke bør vige tilbage for den Strengthed, der i den Henseende maatte findes hensigtsmæssig, betænke, at Sagen ogsaa har en anden Side; jo strengere Regler man i Lovgivningen fastsætter med Hensyn til Inddrivelsen af disse Fordringer, desto mere frittes man jo til Fragaalelse af Paterniteten, og det bliver da et Regnestykke, hvad der vil være til størst Skade for Kommunen. Jeg mener imidlertid, at det ikke blot er et rent Regnestykke; men, dersom man indrømmer mig, at dette kan blive Følgen af strenge Regler om Inddrivelse af det Slags Fordringer, saa er dette jo ogsaa en Virkning, som i moralsk Henseende har en ikke ringe Betydning.

Formanden: Forslagene af det 6te konge-